Written by - பரோ.பீ . பரியசாமி, தமிழ்த்தூறதை்தலவைர், D.L.R. கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, கஸ்பா, வலேூர் - 632001. விளாப்பாக்கம் - 632521 -
Saturday, 09 June 2018 01:25 - Last Updated Saturday, 09 June 2018 01:28

□□□□□□□□□

திருமணம் என்பது பழங்காலந் தொட்டே இருந்து வருகின்ற ஒன்று. இத்திருமணம் பற்றித் தமிழ் இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியத்தில் களவியல், கற்பியல், மெய்ப்பாட்டியல் ஆகியவற்றில் கூறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதில் தொல்காப்பிய மெய்ப்பாட்டியலில் தலைவன் தலைவிக்குரிய ஒப்புமைகளையும் ஒப்பில்லா குணங்களையும் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார். அவற்றில் தலைமைக்களுக்குரிய ஆகாத குணங்களை அகநானூற்றோடு ஒப்பிட்டு 'தொல்காப்பிய மெய்ப்பாட்டியல் உணர்த்தும் தலைமைக்களுக்கு ஆகாத குணங்கள்' எனும் இக்கட்டுரை ஆராயவுள்ளது.

□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□

இல்வாழ்க்கைக்கூப் பொருந்தாத பன்னிரண்டு தன்மைகளையும் தொல்காப்பியம் கூறியுள்ளது. தற்பெருமை, கொடுமை, தன்னை வியத்தல், பறங்கூறாமை, வன்சொல், உறுதியிலிருந்து பின் வாங்குதல், கூப்பிற்பாடு உயர்த்திப் பேசுதல், வறுமை கூறித்து வாடக் கூடாது, மறதி, ஓருவரையொருவர் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தல், பேசுதல் ஆகிய பன்னிரண்டு தன்மைகளும் இருக்கக் கூடாதவை என்றார். இதனை,

"நிம்பிரி கொடுமை வியப்பொடு பறுமொழி
வன்சொற் பொச்சாப்பு மடிமையொடு கூடிமை
இன்பறல் ஏழமை மறைப்போ டொப்பமை
என்றிவை யின்மை என்மனார் புலவர்." (நூ.26)

எனத் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார். மலேும் இதனைக் கூறித்து தமிழண்ணல் அவர்கள், "தொல்காப்பியர் பன்னிரண்டு ஆகாப் பண்புகளைக் கூறி, அவற்றைப் போக்க வணேடும் என்று கூறுகிறார். திருமணத்திற்கு முன் இத்தகைய தீ ய குணங்கள் இல்லாதவர்களாகப் பார்த்து மணம் பசே வணேடும். திருமணமாகிவிட்டாலோ, இத்தீ ய குணங்களை அறிவுரை கூறித் திருத்த வணேடும். இன்றலே் இல்லறம் இனிதாக அமையாது." (தொல்காப்பியர் விளக்கும் திருமணப் பொருத்தம், ப.37) எனக் கூறியுள்ளார். அதாவது மறே்கண்ட குணங்கள் இல்லாதவர்களைப் பார்த்து திருமணம் சயெ்ய வணேடும் இல்லையெலே் திருமணம் என்பது இனிமை பயப்பதற்கு பதிலாக துன்பத்தை - துயரத்தைப் பயப்பதாகவே அமையும் என்பது அவர்தம் கருத்தாக உள்ளது.

□□□□□□□□□

நிம்பிரியாவது பொறாமை, பிறர்நல்வாழ்வு கண்டு பொறுக்க மாடியாத சிறுமை. இதன் தோற்றத்தினை, "இளையோர்பருவத்தில் G+ப்பின் மாற்றங்கள் ஏற்படுட்டு விட்ட பின்னர் எதிர்பாலினர் பற்றிய அக்கரை வளரும் போது பொறாமைக் குணங்களும்

தோன்றுகின்றன.” (இளையோர் உளவியல், தொகுதி -2, ப.88) மலேும், “பொறாமை என்பது சினம், அச்சம், அன்பு, இழப்பு ஆகியவகைள் இணைந்த மனவழெுச்சியாகும்.” (மலேது, ப.87) என அ. அப்துல்கரீ ம் கூறியுள்ளார். இது கூறித்தப் பாடல் அகநானூற்றில் காணப்படவில்லை.

□□□□□□□

கொடுமை என்பது மற்றவர்களுக்கு கடேு ஏற்படுத்த வணேடும் என்கின்ற தீ ய எண்ணம். இதனை இரா. இளங்கும்மரனார், “கொடுமை என்பது எந்த கூற்றத்தையும் சயெ்யத் தயங்காத கொடிய தன்மை.” (தொல்காப்பியர்காட்டும் கூடும்பம்,ப.30) என்பார். மலேும், “இளையோர் சினங்கொள்ளும் பாேது அவர்களின் சினத்தை உண்டாக்குகின்றவர்களை நரேடியாகத் தாக்காமல், ஓதுங்கிவிடுவர் அல்லது தங்களின் ககை்குக் கிடதை்தவற்றை எடுத்து அவர்கள் மீ து வீ சி எறிவர். சமயத்தில் கும்றலான சயெல்களின் வழி மறமைுகமாக தங்களின் சினத்தை வளெியிடுவர். தங்களால் அச்சழ்நிலையில் வறேொன்றும் சயெ்ய முடியாவிடில், பின்னர் வாய்ப்பு கிட்டும்பாேது எங்ஙனம் இதற்கு பழிவாங்க வணேடுமனெ்பதை மனதிற்குள் திட்டமிடுவர்.” (இளையோர் உளவியல், தொகுதி -2, ப.86) என அ. அப்துல்கரீ ம் கூறியுள்ளார். கொடுமை கூறித்து அகநானூற்றில் பாடல் இல்லை.

□□□□□□□□

வியப்பு தன்னை தானே பரியெவனாக நினைத்தல். இது தற்புகழ் பாடுபவரிடமே வளெிப்படும் என்பதற்கும் வலுசரே்க்கும் விதமாக, “தற்பரெுமை, தற்புகழ்ச்சி முதலியவற்றில் ஈடுபடுவோர் பொதுவாக தாழ்வு மனப்பான்மை உடயைவராகவே இருப்பர்.” (மனாேதத்துவ மரும்துவம்,ப.85) என ஆர்.எம்.சாேமசுந்தரம் கூறியுள்ளார். மலேும் தி. ஆறுமுகம், “தமது வனப்பும் வளமும் சிறந்தவயைாகக் கருதித் தம்மதை் தாமே புகழ்ந்துக் கொள்ளல்” (தொல்காப்பியமும் உளவியலும், ப.41) என வியப்பிற்கு விளக்கம் கூறியுள்ளார். இது கூறித்தப் பாடல் அகநானூற்றில் காணப்படவில்லை.

□□□□□□□□

புறமொழி என்பது ஒருவரை ஒருவர் புறங்கூறும் தன்மையாகும். இதனை, “கும்மரப் பருவத்தினரும் ஒருவரபை் பற்றி ஒருவர் புறங்கூறும் உளப்பாங்கை அறிய முடிகிறது.” (மலேது) என தி. ஆறுமுகம் கூறியுள்ளார். இது கூறித்தப் பாடல் அகநானூற்றில் காணப்படவில்லை.

□□□□□□□□

வன்சொல் எனப்படுவது மற்றவர்கள் மனம் வருந்தும்படியாக கூறும் கடுஞ்சொல். இதனை, “வன்சொல்லாவது கடுஞ்சொல். ஏன் கொம்பும் காலும் முளைத்த கொடுஞ் சொல்லுமாம்! (க என்பதன் முன் கொம்பு (n); அதன்பின் கால் (h) என்பது ‘கொ’). மாந்தப் பிறவியை விலங்கும்ப் பிறவியாக்கக் கூடியது வன்சொல். வன்னஞெ்சம் உள்ளிருப்பதன் அடயைாளம் வன்சொல். அவ்வன்சொல்லின் வளெிப்பாடு வன் சயெலாம் கொடுமை! இன்சொல்லாம் தனே் - தீ ம்பால் - இருக்க வணேடிய இடத்தில், தளேயைும் பாம்பயைும் வதை்திருந்தால் எப்படியாம்? வன்சொல்லுக்கு அதன் கொடுமை விளக்க இப்பயெரசை் சூட்டினார் தொல்காப்பியர்.” (தொல்காப்பியர்காட்டும் கூடும்பம், பக்.30 - 31.) என இரா. இளங்கும்மரனார் கூறியுள்ளார்.

சினத்தின் காரணமாகவே கடுஞ் சொற்கள் பிறக்கின்றன என்பதை, "சினத்தின் காரணமாக இளையோரிடம் பெரும்பாலும் ஏற்படுவதும் எதிர்வினை பசேுதலயோகும். அவர்கள் சினமுட்டியவர்களைத் திட்டவும் வசைபாங்குடன் பசேவும் சயெ்கின்றனர்;." (இளையோர்உளவியல், தொகுதி -2, ப.86) என அ.அப்துல்கரீ ம் கூறியுள்ளார். இதுகூறித்தப் பாடல் அகநானூற்றில் காணப்படவில்லை.

□□□□□□□□□□□

பொச்சாப்பு என்பது சோர்வு. இதனை, "சயெ்ய வணேடுவன சயெ்யாச் சீ ர்கடேு அன்றியும், எல்லாமும் சயெ்ததாக மழுங்கி ஆர்ப்பதும் பொச்சாப்பினர் இயல்பாம். பொய்த்தும் ஆர்ப்பும், பொச்சாப்பும்." (தொல்காப்பியர்காட்டும் கூடும்பம், ப.31) என இளங்கும்ரனார்கூறியுள்ளார். மலேும், தி. ஆறுமுகம், "இளையோர்பரும்வதத்தினரும் விரும்பத்தக்க ஓரு சயெலசை் சயெ்ய மறுப்படும் நிலயைில் உறுதியின்றிச் சயெல்படுகின்றனர் என்பதிலிருந்தும் உணர மும்டிகின்றதும்." (தொல்காப்பியமும் உளவியலும், ப.41) என்கின்றார். அதாவதும் தான் சயெ்யும் சயெலில் உறுதியின்மயையும், சயெ்ய தும்ணிந்ததசை் சயெ்யாமயையும், சயெ்யாததனசை் சயெ்ததாகக் கூறும்வதனயையும் பொச்சாப்பு எனக் கூறுகின்றனர். இதுகூறித்தப் பாடல் அகநானூற்றில் காணப்படவில்லை.

□□□□□□

மடிமை என்பது எவ்வித முயற்சியும் சயெ்யாமை. அதாவதும் சோம்பிய உள்ளம். இதுகூறித்தப் பாடல் அகநானூற்றில் காணப்படவில்லை.

□□□□□□□

தன் கூலத்தின் பரெுமயினை நினதை்தும் தானே இன்பமடதைல் கூடிமை ஆகும். இதனை,

"தூவல் கள்ளின் தூனதைரே் எந்தை"(அகம்.298(15))

எனும் அகநானூற்றும் பாடலில் 'மழை பேோன்றும் பொழியும் கள்ளையும், விரைந்த சலெவையுடையை தரேையும் கொண்ட எம்தந்தை' எனுமிடத்தும், 280(7-10), 310(8-9), 350(10-15), 352(8) ஆகிய பாலடிகளிலும் கூடிமை யனெும் மயெ்ப்பாடும் அமயை பறெ்றுள்ளன.

□□□□□□□□□

தாமே இவ்வுலகினில் இன்பமுடையைவர் என நினகை்கும் தன்மை. இதனை,

"காஞ்சி நீ ழல் தமர்வளம் பாடி"(அகம்286.(4))

எனும் அகநானூற்றும் பாடலில் 'காஞ்சி மரத்தின் நிழலில், தம் சுற்றத்தாரின் அரும்ம பரெுமகைளபை் பும்கழ்ந்தும் பாடிக் கொண்டிரும்பர்' எனுமிடத்தும் இன்பும்றலனெும் மயெ்ப்பாடும் அமயை பறெ்றுள்ளதும்.

□□□□□□

ஏழமை என்பது பதேமையாகும். அதாவதும் அறிவின்மயைால் தோன்றுவதும். இதுகூறித்தப் பாடல் அகநானூற்றில் காணப்படவில்லை.

□□□□□□□

மறப்பு என்பது தன் வாழ்வினில் நடந்ததனை மறத்தல். அதாவது, தான் செய்வதாகச் சொன்னதனை மறந்துவிடுதல், மற்றவர்கள் தனக்கு செய்ததனை மறந்துவிடுதல் எல்லாம் மறப்பின் பாற்படும். இது கூறித்தப் பாடல் அகநானூற்றில் காணப்படவில்லை.

□□□□□□□□

திருமணமான அல்லது காதலித்துக் கொண்டிருக்கின்ற ஆணோ பெண்ணோ தன்னால் காதலிக்கப்படவரை போலவே உள்ளனர் என மற்றவர்களை தன்னுடைய காதலியோடு காதலனும், காதலனோடு காதலியும் ஒப்புமைப் படுத்திப் பேசுவது ஒப்புமையாகும். இதன் விளைவினை தமிழண்ணல் அவர்கள், “காதலித்தப்பின் அல்லது திருமணமான பிறகு ஆடவன் தன்னவளை, வறுமை பெண்களுடன் ஒப்பிட்டு எண்ணலாகாது. அவளும் தன் கணவனைப் பிற ஆடவருடன் ஒப்பிட்டு எண்ணலாகாது. இவ்வுணர்வுகள் தவறான வழிக்கு இட்டுச் செல்லும். தனக்கு ஓருத்தி என அமைந்து விட்டால், அவள் தான் தனக்கு எல்லாம் என எண்ண வேண்டும்.” (தொல்காப்பியர் விளக்கும் திருமணப் பொருத்தம், ப.46) என கூறியுள்ளார். இதனை இரா. இளங்குமரனார் அவர்கள் கூறுமிடத்து, “ஓருவர் இயல்சியெல் மற்றொருவரை ஒப்ப இருத்தல் இயற்கை. ஆனால், உள்ளார்ந்த அன்பினர் தாமே அவராகவும் அவரே தாமாகவும் உடையார், அவ்வியல் சியெல் உடையாரகை் கண்டு உணரினும் ஒப்பிட்டுக் கூற மனமொவ்வார்!” (தொல்காப்பியர் காட்டும் கூடும்பம், ப.34) என்கின்றார்.

இவ்வொப்புமையைகை் கூறித்து அறுவகை இலக்கண நூலாசிரியர் வண்ணச்சரபம் தண்டபாணி சுவாமிகள்,

“தன்னுடகை் களேவனதை் தலைவியை விழைவார்ப்
பகதை்தலும் மாந்தர்தம் பண்பில் பழமையே”(அறு.பொரு.42)

என கூறுகின்றார். இது கூறித்தப் பாடல் அகநானூற்றில் காணப்படவில்லை.

மலேே கூறிய பண்ணிரண்டுவகை ஒப்புமையில்லாத கூணங்களும் தமிழ்க் காதலுக்கு ஆகாத பண்புகளாகக் கருதப்பட்டன. அவற்றுள் அகநானூற்றில் கூடிமை, இன்பூறல் எனும் மெய்ப்பாடுகளை மட்டுமே விளக்கப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. ஏனையை பத்து மெய்ப்பாடுகளை விளக்க அகநானூற்றில் பாடல்கள் இடம்பறெவில்லை. ஆதலால் சங்க இலக்கியமான அகநானூறு அக்கால மக்களின் நற்கூணங்களையும், நற்பண்புகளையும் எடுத்துக் கூறும் இலக்கியமாக அமைந்துள்ளது.

□□□□□□□□□

காதலித்த பெண்ணகை் கைவிடுதல் - ஏமாற்றுதல். ஓருவகையில் இவ்வகையான ஒழுக்கமின்மதைான் ‘அனைவருக்கும் தெரிவிக்கும் வகையிலான திருமணம்’’ என்ற கருத்தாக்கத்ததை் தோற்றுவித்தது. கற்பு எனச் சொல்லப்படுவது சடங்குகளோடு கூடிய திருமண முறை என்றும், கொடுத்தற்குரிய மரபினர்கொடுக்க, கொள்ளுதற்குரிய மரபினர்கொள்வது. தலைவி பறெ்றோரை விட்டுத் தலைவனுடன் ஓன்று சேர்ந்து தனிவழி போகுமிடத்தும், கொடுப்பதற்குத் தலைவியின் உறவினர்கள் (தமர்) இல்லாதவிடத்தும், சடங்கு முறையோடு கூடிய மணம் நடைபறெுதலும் உண்டாம். உடன்போக்கு என்பது ஓருவகையான திருமண நிகழ்ச்சியாயிற்று. சங்ககால சமூகத்தில் கூடும்பத்தில் கணவனாகயிருக்கும் ஆண், கூடும்பத்துக்கு வளெியே காமக்கிழத்தி காதற்பரத்தை முதலான பயெர்களில் பல பெண்களோடு பாலியல் சேர்க்கை கொள்ளுவதிலிருந்து அவனதை் தடுக்கும் வழக்கமோ சட்டமோ கிடயைாது. இத்தகயை

'மீ றல்களை் அன்றயை சமூகம் பொரூட்படூத்தவில்லை. பாலியல் உறவூகள் ஒழூக்கக் கடோனவயைாக அன்றூ பழிக்கப்படவில்லை. மனித இனம் தற்பரோதூ நாகரிகம் பறெ்றூ சிறந்தூ விளங்கூவதற்கூக் காரணம் திரூமணம். அவர்தம் வாழ்க்கை மூழூமயைான பயனபை் பறெூவதூ திரூமண வாழ்விற்கூப் பிறகூதான். திரூமணம் சமூதாயத்தில் தனிச் சொத்தூரிமை வளர்ச்சிக்கூ வித்திட்டதாகவூம், ஆண்வழிச் சமூதாயத்திற்கூ அடிக்கோலியதாகவூம் தரிெகின்றதூ. பண்ணிரண்டூ வகை ஒப்பூமயைில்லாத கூணங்களூம் தமிழ்க் காதலூக்கூ ஆகாத பண்பூகளாகக் கரூதப்பட்டன. அவற்றூள் அகநான□ற்றில் கூடிமை, இன்பூறல் எனூம் மயெ்ப்பாடூகளை மட்டூமே விளக்கப் பாடல்கள் அமநை்தூள்ளன. ஏனயை பத்தூ மயெ்ப்பாடூகளை விளக்க அகநான□ற்றில் பாடல்கள் இடம்பறெவில்லை. ஆதலால் சங்க இலக்கியமான அகநான□றூ அக்கால மக்களின் நற்கூணங்களையூம், நற்பண்பூகளையூம் எடூத்தூக் க□றூம் இலக்கியமாக அமநை்தூள்ளதூ.

periyaswamydeva@gmail.com

* □□□□□□□□□□□□□: பரோ.பீ . பெரியசாமி, தமிழ்த்தூறதை்தலைவர், D.L.R. கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, கஸ்பா, வலேூர் - 632001. விளாப்பாக்கம் - 632521 -